

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

4 JAZZ OP DE PLAAT

Mathias Vd Brande, Ian Cleaver,
Brashh Jazz, Nausyqa, Tomer Cohen,
Sun-Mi Hong, Rein de Graaff e.a.

10 JAZZ OP HET PODIUM

Hermine Deurloo/Anton Goudsmit,
Transition Festival e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

15 Luis Russell (Erik Carrette)

21,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2025

JF 437 KOMT 7 APRIL UIT

BERICHTEN

Nieuw concours tijdens Brussels Jazz Weekend

Aan het jaarlijkse Brussels Jazz Weekend is een nieuw concours toegevoegd: de Brussels Jazz Vanguard. Het is een wedstrijd met vijftien finalisten waarvan de winnaars door een professionele jury worden gekozen. Ook wordt een publieksprijs uitgereikt. De geselecteerde finalisten – de inschrijving sloot 22 maart jl. – spelen 23, 34 en 25 mei op het Brusselse Sint-Katelijneplein. De winnaar en de publiekswinnaar mogen in 2026 het Brussels Jazz Weekend openen op de Grote Markt of het Beursplein (afhankelijk van hun stijl). Ook omvat het prijzenpakket begeleiding en workshops.

Na afloop verschijnt een elpee met een nummer uit het optreden van elk van de vijftien deelnemende bands. Het concours is op poten gezet in samenwerking met de jazzafdeling van de Brusselse conservatoria en is bedoeld voor opkomende jazzmuzikanten die klaar zijn om de volgende stap in hun carrière te zetten. De organisatoren van het concours hopen met dit nieuwe initiatief 'een sleutelrol te spelen in het ontwikkelen van de volgende generatie jazzmuzikanten'.

ia77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR DE WARE JAZZLIEFHEBBER

NIEUW DRIEDAAGS FESTIVAL MET LOUTER NEDERLANDSE JAZZ IN UTRECHT

Orange Jazz Days is de naam van een nieuw driedaags Nederlands jazzfestival in TivoliVredenburg. Het zal op 3, 4 en 5 oktober plaatsvinden. Onder anderen het Jazz Orchestra of the Concertgebouw, trompettist Eric Vloeimans, saxofonist Benjamin Herman en de saxofonisten Kika Sprangers en Tineke Postma staan op het programma in Utrecht. Louter Nederlandse jazzmusici dus.

'Een ode aan de veelzijdigheid, innovatie en rijke traditie van de Nederlandse jazzscene', noemen de organisatoren het festival. Ze stellen de bezoekers premières, speciale samenwerkingen, gevestigde namen en opkomende talenten in het vooruitzicht. Het festival opent 3 oktober met het Nu-Art Orchestra, het nieuwe 'huisorkest' van TivoliVredenburg onder leiding van Marike van Dijk. Verder brengt het Jazz Orchestra of the Concertgebouw een eerbetoon aan pianist-componist Mischa Mengelberg. Het Paradox Jazz Orchestra op zijn beurt brengt een ode aan componist Ruud Bos. De nieuwe generatie musici is vertegenwoordigd door bands als PARRA.DICE, .multibeat, WAAN en het Loek van den Berg Kwintet. Trompettist Eric Vloeimans kreeg de opdracht een Nederlandse Jazz-suite te schrijven. En ook de musici van het Nu-Art Orchestra zullen nieuw werk maken en uitvoeren. Jeroen van Vliet geeft met een septet een voorproefje van een nieuwe compositie, die op het festival November Music in première zal gaan. De Orange Jazz Days sluiten 5 oktober af met een festival in een festival: Benjamin Herman's European Alto Festival. Deze keer met uitsluitend Nederlandse composities op de lessenaars.

Beluister jazz de klok rond via <https://www.worldofjazz.nl/>

Peter Somuah 'Artist in Focus' van North Sea Round Town 2025

Deze zomer is trompettist en componist Peter Somuah de zogenoemde Artist in Focus van het Rotterdamse festival North Sea Round Town. Tijdens het festival (26 juni t/m 13 juli 2025) gaat nieuw werk van hem in première in diverse combinaties van musici. Somuah zal tijdens de twintigste editie meerdere concerten op bijzondere locaties in Rotterdam geven. Somuah mengt jazz, highlife (een Ghanese muziekgenre) en vrije improvisatie met andere muzikale invloeden. Peter Somuah groeide op in Accra, Ghana, waar hij op jonge leeftijd de trompet ontdekte. Hij raakte gefascineerd door de melodische kracht van het instrument en werd beïnvloed door highlife, Afrobeat en jazz.

Peter Somuah. (Foto: ACT Agency)

Zijn inspiratiebronnen zijn artiesten die genres en grenzen overstijgen, zoals de Ghanese gitarist-orkestleider Ebo Taylor en de trompettisten Hugh Masekela en Miles Davis. Somuah woont in Rotterdam, waar hij tot 2021 aan het conservatorium studeerde. Tijdens North Sea Round Town werkt Somuah samen met musici uit diverse genres, onder wie Ildo Nandja, Dane Paris, Anton de Bruin, Talal Fayad, Sanem Kalfa (Artist in Focus 2023) en Cassie Kinoshi, altsaxofonist van Kokoroko, Nubya Garcia en Sons of Kemet. Somuah's platen verschijnen sinds 2023 bij het Duitse label ACT.

Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.

Inês Kusters (tweede van links) neemt haar prijs in ontvangst. (Foto: Eddy Westveer)

ERASMUS JAZZ PRIJS 2025 VOOR INÊS KOSTERS

Zangeres-hoboïste Inês Kusters heeft zondag 9 maart met haar formatie AYÊ de Erasmus Jazz Prijs 2025 gewonnen. De finale van het concours, georganiseerd door Hogeschool voor de Kunsten Codarts Rotterdam, vond plaats in LantarenVenster, Rotterdam. De prijswinnares kreeg 3.000 euro en mag het komende North Sea Jazz Festival optreden op het Talent Stage.

Het jaarlijkse concours werd dit jaar voor de 29ste keer gehouden. Het staat open voor studenten van het Rotterdams conservatorium. De jury – deze keer gevormd door Salle de Jonge (drummer, producer en docent), Linda Bloemhard (zangeres, coach), Mark Haanstra (bassist, docent) en Frank van Berkel (programmeur Bimhuis) – was lovend over de deelnemers en de winnende formatie: "Alle deelnemers speelden op zeer hoog niveau. De drie finalisten toonden een uitstekende balans tussen creativiteit en vakmanschap. De winnaar, Inês Kusters (AYÊ), wist het publiek te raken met een kleurrijk en persoonlijk project dat rechtstreeks uit het hart kwam." AYÊ bestaat naast Koster uit Francisco Rodríguez (piano), Eva Serrano (contrabas en achtergrondzang) en Tiago Greenleaf (drums en percussie). Hun programma bestond 9 maart uit vocale muziek, gevuld met ritmes en melodieën uit Latijns-Amerika en zelfgeschreven Portugese poëzie. De andere finalisten waren het George Hytiroglou Sextet en Paper Blue met pianist Francisco Rodríguez Lisboa. Eerdere winnaars van de Erasmus Jazz Prijs waren onder anderen Jan van Duikeren, Bart Wirtz, Louk Boudesteijn, Peter Somuah, Stephanie Francke en Rik Kraak.

Jazz Orchestra of the Concertgebouw maakt nieuwe plaat

Het Jazz Orchestra of the Concertgebouw heeft in maart in de Wisseloord Studios opnames gemaakt voor een nieuw album. Veel is nog niet bekendgemaakt, maar wel dat de zangeressen Fay Claassen, Esther van Hees & Anna Serierse bij het project betrokken zijn.

Bimhuis Compositieopdracht voor gitariste Corrie van Binsbergen

Gitariste-componiste Corrie van Binsbergen heeft de Bimhuis Compositieopdracht 2025 gekregen. Ze zal 28 november aanstaande een compositie presenteren onder de titel 'What The World Needs Now'. Het wordt uitgevoerd door een septet met Sterre Konijn, Alistair Payne, Fie Schouten, Joshua Herwig, Zofia Imiela en Binkbeats. Stuk voor stuk musici waarmee Van Binsbergen voor het eerst zal samenwerken. De opdracht is één van drie nieuwe projecten van Bimhuis Productions, die in 2025 het licht zien. De andere twee zijn onderdeel van de productiereeks REFLEX. Op 13 juni presenteert Farida Amadou in dit kader haar Kaleidoscope Ensemble en op 26 september treedt drummer Jamie Peet op met een voor de gelegenheid samengestelde band met saxofonist Ben van Gelder, bassist Pat Cleaver en vibrafonist Joel Ross.

Nils Petter Molvaer op het Kongshaugfestivalen 2019. (Foto: Tore Sætre)

Nils Petter Molvaer tekent bij Edition Records

Trompettist Nils Petter Molvaer heeft een platencontract getekend bij het Britse label Edition Records. Daar zullen dit jaar drie albums van hem verschijnen. De digitale release van zijn plaat 'Hamada' uit 2009; 'Charlotte', de soundtrack van een nieuwe Zwitserse film; en 'Khmer Live', een live-uitvoering van een album dat in 2019 bij ECM verscheen. Ook onder anderen Tineke Postma, Sun-Mi Hong, Kurt Elling, John Patitucci, Lionel Loueke, Chris Potter, Mark Guiliana en Donny McCaslin maken platen voor Edition.

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Lilian Vieira. (Foto: Stroom Management)

MEER DAN DE HELFT VROUWELIJKE MUSICI OP PROGRAMMA FESTIVAL MUSICIAN'S PARADISE

Meer dan de helft van de artiesten op het komende festival Musician's Paradise (voorheen Amersfoort Jazz Festival) zal een instrumentaliste of vocaliste zijn, zo kondigt de organisatie aan. **Lilian Vieira** is dit jaar de zogenoemde 'national artist in residence'. Het festival duurt van 12 tot en met 15 juni en vindt plaats in De Nieuwe Stad.

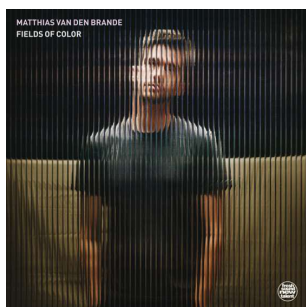
Lilian Vieira treedt meerdere keren op tijdens het festival, met haar eigen Lilian Vieira's Samba Soul, met Zuco 103, met saxofonist Lucas Santana en Kids Jazz. En verder treden onder anderen Sanne Sanne, Izaline Calister, Fay Claassen en Maite Hontel  in Amersfoort op. Ook Lucas Santana, Eric Vloeimans, Kay Slicce, Cor Bakker, Teus Nobel, Michael Varekamp, Jef Neve en Ramón Valle komen naar Amersfoort. In De Nieuwe Stad duikt het festival op in FLUOR, de Prodentfabriek en Hoog Vuur.

Gouda krijgt weer een jazzfestival

Op 4 en 5 juli vindt in Gouda de eerste editie plaats van een nieuwe jazzfestival: het Gouda Jazz Festival. Sinds begin jaren tachtig bood de Goudse binnenstad jaarlijks enkele dagen een podium aan het Randstad Jazzfestival. Het voltrok zich in een grote tent op de Markt, op straat en in kroegen. Rond de eeuwisseling viel het doek voor dit gebeuren. Het kreeg een jaarlijks vervolg in de Schouwborg onder de naam 'Yes Gouda Jazz'. Maar de jazz was uit de lokale cafés verdwenen. Deze lacune moet met het nieuwe jazzfestival opgevuld worden. Meer informatie volgt spoedig.

JAZZ OP DE PLAAT

MATTHIAS VAN DEN BRANDE
Fields Of Color
Fresh Sound New Talent

De jonge Belgische saxofonist Matthias van den Brande is een groot bewonderaar van de Amerikaanse schilder Mark Rothko. Op zijn nieuwe album, 'Fields Of Color', doet hij een poging om diens schilderijen in muziek om te zetten. Dat het geen 'Schilderijentoonstelling' à la Moessorgski is geworden, ligt aan de abstracte aard van Rothko's werk, en natuurlijk aan de creativiteit van Van den Brande. In de 'liner notes' legt hij bij ieder nummer omstandig uit hoe hij te werk is gegaan. Hij beschrijft het doek in kwestie, want afbeeldingen in het boekje afdrucken zal wel te begroterlijk zijn geweest. Vervolgens legt hij uit hoe het schilderij hem geïnspireerd heeft. Dat kan puur een gevoel zijn, zoals de etherische improvisaties van 'Chapel I' en 'Chapel II'. Ze zijn de verklanking van de contemplatieve sfeer van de Rothko Chapel, een kapel die de kunstenaar mocht inrichten in Houston. Ook het on aardse en etherische 'Seagram murals' zit in die hoek. 'Multiforms', daarentegen, is een vrolijk hupsend stuk, geïnspireerd door vroeg abstract werk uit de jaren veertig. De lijnen en kleurvlakken in 'Yellow fields' leverden Van den Brande weer een vorm die zich vertaalt in een fijne vamp van bas en drums van het dreamteam van bassist Tijs Klaassen en drummer Wouter Kühne. De leider zelf en de gast bij zijn trio, trompettist Jean-Paul Estiévenart, zetten er fraaie lijnen tegenaan. De samenklank van de blazers is het hele album lang sowieso een genot om naar te luisteren. Soms trekken ze samen op in gloedvolle arrangementen (bijvoorbeeld in 'Trickling stardust') om op andere momenten door elkaar heen te weven ('Lunar landscapes'). De relatie tussen klank en beeld kan een meerwaarde zijn, en het loont om de beschreven schilderijen eens te googelen, maar ook los van dit gegeven is 'Fields Of Color' een afwisselend album dat blijft boeien.

Herman te Loo

Bezetting:

Jean-Paul Estiévenart (trompet)
 Matthias van den Brande (tenorsax, fluit),
 Tijs Klaassen (bas, basgitaar),
 Wouter Kühne (drums).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/tkwkc8dy>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

BRASHH JAZZ
Brashh Jazz
Timeless Records

Eerst wat geschiedenis. Trompettist Edu Ninck Blok (1943) begon in de jaren vijftig, geïnspireerd door Bix Beiderbecke. Daarna ontwikkelde hij zich tot een van de weinige trompettisten van de Nederlandse moderne jazz. Hij was fanatiek en blééf spelen, hoewel hij tevens psychotherapeut van beroep werd.

Op het recente dubbelalbum 'Hip Holland Hip' leeft een vroege opname van hem voort: 'Work song' uit 1968. Op bugel raakt hij direct een hoge C, reikt dan nog hoger en weet zijn verhaal overtuigend te vervolgen.

Ninck Blok trok de aandacht als de drijvende kracht achter het Amstel Octet, dat in 1984 nog Chet Baker naar de platenstudio haalde. Na een wat stille periode dook hij weer op met 'Traces Of Chesney' (2015), zijn tribuut aan Baker. Voor intimi stelde hij daarna 'Ed's Best' samen, een carrièreoverzicht dat een breder publiek zou verdienen.

Nu is er 'Brashh Jazz'; een album dat werd uitgebracht onder de naam van alle zes deelnemende musici maar duidelijk zijn initiatief was. Het is een zorgvuldig gepland project, waarbij Ninck Blok precies weet wanneer hij trompet, kornet of bugel speelt, en welke bezetting bij welk stuk het meest passend is. Hij formeerde twee kwintetten en één trio. Elk stuk verwijst – neem ook de liner notes er maar bij – naar een specifieke inspiratiebron zoals Bix, Red Allen, Miles en Clifford Brown.

Op deze plek in deze recensie aangekomen, verwacht de lezer misschien dat ik ga vertellen dat die hoge C's van weleer niet meer aan de orde zijn. Maar dat zijn ze wél. Ninck Blok gaat niets uit de weg. Uitspattingen in het hoge register, gedetailleerde beboplooppjes, een fonkelend Bix-geluid – het is er allemaal.

Evenals op 'Traces Of Chesney' heeft hij een solide ritmesectie samengesteld met Martien Oster; een gitarist die niet per se het hoogste woord hoeft te voeren, maar elke band aan het swingen krijgt. En wederom blijven zijn vertolkingen overeind, ook al hoor je er in gedachten de noten van de grote voorbeelden doorheen schemeren.

Nu we toch onder elkaar zijn: met toestemming van de nazaten stelde Ninck Blok een Amstel Octet-compilatie samen op YouTube, met nadruk op de solo's van Evert Hekkema op trompet en baritonhoorn. Ook zo'n 'unsung hero'. Bekijk hier het eerbetoon aan hem: www.youtube.com/watch?v=eSErSv6h0ag.

Jeroen de Valk

Bezetting:

Edu Ninck Blok (trompet, kornet, bugel), Carlo van Bijsterveld (cornet), Peter den Otter (tenor- en baritonsax), Martien Oster (gitaar), Eric Robaard (bas), Pieter Bast (drums).

Heeft u jazznieuws?
 Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

IAN CLEAVER**Yarn!****Dox Records**

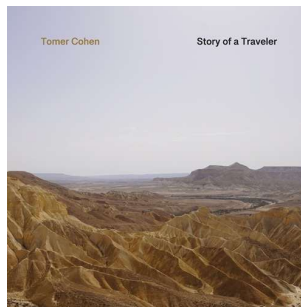
Zullen ze dat binnenkort ook nog wel willen? Naar school gaan in het rijk van Trump? Trompettist Ian Cleaver (28) is zo'n voorbeeld van een jazzman uit NL die het eindstuk van zijn opleiding in New York mocht afwerken. Hij deed zijn masters aan de Manhattan School of Music, net als een aantal van onze landgenoten. Maar anders dan anderen keerde hij niet 'sadder and wiser' terug maar nam het besluit daar ook te blijven. De geboren Amsterdammer heeft als voordeel dat hij zich niet wil vastleggen op een bepaalde stijl of een voorgeschreven genre; hij speelt net zo gemakkelijk in een bigband als in een groep in een off-Broadway show. Zijn voorkeur ligt wel wat meer bij bebop, of eigenlijk de periode net tussen swing en bebop in. Bebop is volgens hem in feite volksmuziek – een stelling die sociologisch geïnteresseerde jazzkenners niet gauw onderschrijven. Zijn debuutalbum 'Yarn!' nam hij met een stel goede kennissen op in de studio van wijlen Rudy van Gelder, jazeke, onder toehorend oor van diens voormalige assistente. Negen stukken, waarvan hij er zelf zes schreef, en daarbij twee 'song standards' ('I concentrate on you' en 'Blame it on my youth') en een stuk van Joe Henderson: 'Out of the night'. Een gevarieerde plaat, die de veelzijdigheid van Cleaver goed illustreert. Maar een volgend album zou wel meer avontuur mogen bevatten.

Coen de Jonge**Bezetting:**

Ian Cleaver (trompet),
 Jarien Jamanila (sax, fluit),
 Steve Ash (piano), Felix Moseholm (bas),
 Willie Bowman (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/4j4jxzza>

TOMER COHEN**Story Of A Traveler****Hypnote Records**

De Amerikaans-Israëlsche gitarist en componist Tomer Cohen (1996) bracht zijn jeugd door op het platteland in Israël. Hij leerde al op jonge leeftijd de gitaar kennen en vanaf dat moment wist hij dat muziek zijn passie in het leven was. Hij studeerde jazz aan het Israëlsche Conservatorium voor Muziek in Tel Aviv. Met een beurs kon hij zich vervolgens in New York verder op zijn instrument bekwamen aan The New School of Jazz and Contemporary Music. Inmiddels is Tomer een bekende naam in het New Yorkse jazzcircuit, met een schat aan podiumervaring. Cohen schrijft zijn eigen stukken. Een selectie daarvan staat op zijn laatste album 'Story Of A Traveler'. Een heel ontspannen plaat met creatief samenspel van de gitarist en zijn begaafde begeleiders. Net als op zijn debuutalbum 'Not The Same River' (2021) mengt Cohen op de nieuwe cd klanken uit het Midden-Oosten met Amerikaanse jazz, folk en rock.

"Elk nummer is een hoofdstuk uit verschillende momenten en ervaringen in mijn leven en symboliseert de constante evolutie en verkenning die mijn pad als artiest en als persoon bepalen", zegt Cohen zelf. Hij geeft ruim baan aan zijn emoties en herinneringen. 'Story Of A Traveler' is daardoor een rijke en gevarieerde muzikale reis geworden, met zeven mooie verhalen vevat in fraaie composities.

Hans Invernizzi**Bezetting:**

Tomer Cohen (gitaar),
 Shai Maestro (piano),
 Cyrille Obermüller (bas),
 Gert-Jan Dreessen (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/y8mm9cuh>

REIN DE GRAAFF
Sippin' At Bells
 Timeless

De afscheidstournee van pianist Rein de Graaff begon op 1 maart 2019 in De Tor, Enschede, maar loopt nog altijd niet ten einde. De Graaff – nu 82 jaar – zou het rustiger aan gaan doen. Bepaalde klussen heeft hij natuurlijk wel gehad, zo onderhand. Zoals het organiseren van een serie concerten voor oudere Amerikaanse beboppers, die hij dan ook nog onderdak verleent. Dat is gewéést.

Intussen blijft hij wel spelen. Hij deed sindsdien een concertenserie met saxofonist Scott Hamilton, en toen nóg zo'n serie met Hamilton, hij wist de noordelijke zangjuf Marcela Hendriks als toch tamelijk nieuwe ster naar voren te schuiven en daarna - enfin, u hebt een idee.

Een enkeling denkt misschien: die concertjes doet-ie nog wel, maar albums produceren, dat laat-ie vast achterwege. Maar nee hoor. In 2023 verschenen een album van zijn vaste trio met Hamilton én een met Hendriks en nu is er 'Sippin' At Bells'. Dit album hoort thuis in een serie compilaties die zo'n dertig jaar terug van start ging; eens in de paar jaar schuift de flegmatieke Veendammer uit zijn rijke collectie allerhande opnamen bij elkaar, met als bindmiddel dat het allemaal bebop is.

Dit schijfje beslaat de periode 1990–2005. Hierop horen we het titelstuk als feature voor de tenoren Sjoerd Dijkhuizen en Ferdinand Povel; 'The man I love' als showcase voor de klarinet van Eddie Daniels in een werkelijk jzestempo; 'Caravan' met de ijle, oriëntaalse fluit van Lew Tabackin en de grommende tenor van Pete Christlieb; 'The nearness of you' als bewijs dat tenorist Don Braden ook zijn grote voorgangers kent en 'Wee', als uptempevehikel voor die kleine driftkikker Johnny Griffin.

Tussendoor is er ook een octet dat z'n tanden zet in 'Walkin'".

Trompettist Benny Bailey trapt deze blues spectaculair af en kijkt uitdagend om zich heen, maar daarna blijkt altist Herb Geller óók erg de blues te hebben, en dan moet baritonist Ronnie Cuber nog aan het woord komen.

De Graaff presenteert zich altijd als een jazzfan die toevallig piano speelt, maar hij laat in de ballads weelderig pianospel horen, en draait zijn rechterhand niet om voor solo's in het hoogste tempo. Dit alles vereist een gedegen techniek en veel, véél routine.

Ver boven alle routine stijgt 'Flamingo' uit. Gewoonlijk een knusse ballad, deze keer in een wellustige medium groove waarbij De Graaff al in het grimmige, vastbesloten intro tekenen van ongeduld vertoont. Scott Hamilton zet gewoon het thema in, maar direct daarna gebeurt het; over de pianist komt een koortsachtige gedrevenheid, je ziet 'm kijken met zo'n gezicht of hij net een emmer azijn heeft leeggedronken, en dan komen al die gemene bluesy loopjes en die dwars geaccentueerde akkoorden, en zo gaat dat maar door – chorus na chorus.

Scott Hamilton heeft voorlopig niets in te brengen en staat daar maar (een recensent ziet zoiets voor zijn geestesoog), zijn mond openvallend (idem) en vergeet om te gaan zitten. Vier grandioze pianochorussen, die laten horen waarom De Graaff nog niet is uitgespeeld.

Jeroen de Valk

Bezetting: Rein de Graaff (piano), Marius Beets en Koos Serieuse (bas), Eric Ineke (drums), Benny Bailey en John Marshall (trompet), Herb Geller (altsaxofoon), Pete Christlieb, Sjoerd Dijkhuizen, Ferdinand Povel, Johnny Griffin en Scott Hamilton (tenorsaxofoon), Lew Tabackin (tenorsax en fluit), Ronnie Cuber (baritonsaxofoon), Eddie Daniels (klarinet) en Dave Pike (vibrafoon).

Beluister het album hier:
<https://tinyurl.com/2bb8ju7>

ELLIOT GALVIN
The Ruin
Gearbox Records

Pianist-componist Elliot Galvin is de zoveelste unieke muzikant uit de immer borrelende Britse jazzscene. Zijn doorbraak kwam in 2016 met de band Dinosaur van zijn vrouw trompettiste-componiste Laura Jurd, maar zijn talent is ook te horen in samenwerkingen met de saxofonisten Shabaka Hutchings, Binker Golding en Marius Neset. Over het album 'The Ruin', zijn vijfde eigen album alweer, kan ik Galvin zelf het best aan het woord laten: "Het album is vernoemd naar een oud Angelsaksisch gedicht over de vroegere glorie van een onbekende verwoeste stad. 'The Ruin' is geïnspireerd door het gevoel van leven in Engeland (een land dat aanvoelt als een levende ruïne), het sombere landschap van de plaats waar ik ben opgegroeid, en een soort zelfportret dat reflecteert hoe we allemaal tussen de ruïnes van ons vroegere zelf leven, zowel collectief als individueel. Al het muzikale materiaal op 'The Ruin' is afkomstig van iPhone-opnames van improvisaties die ik speelde op mijn allereerste piano – gekocht met geld dat ik van mijn grootvader had geërfd. Het hele album is cyclisch opgebouwd, waarbij het geleidelijk opbouwt en weer afbrokkelt, beginnend en eindigend met solo piano. Het album begint met een achterstevoren afgespeelde iPhone-opname van een improvisatie van mij op deze piano en eindigt met dezelfde opname die vooruit wordt afgespeeld." Beelden van de sfeer van het album zijn hier te vinden: <https://tinyurl.com/2unw4uv9>. Tussendoor klinkt de meest wonderlijke muziek met twee keer een hoofdrol voor de fluiten van Shabaka Hutchings. Ik moet eerlijk zeggen dat ik niet heel enthousiast ben over de eigen nieuwe weg van Hutchings op fluit, maar zijn solo op 'Gold bright' op bamboefluit is van een wonderbare schoonheid die perfect past in dit door de elektrische bas van Ruth Coller gekleurde nummer. Bijzonder is ook de medewerking van het fameuze Ligeti Kwartet. Prachtig is de manier waarop zij in 'Concentric circles' het nummer beginnen met heel langzaam gestreken krakende noten die als een soort bekkens het nummer in gang trekken, waarop de geplukte vioolsnaren een ingenieus kalimba-achtig ritme opbouwen dat je meevoert in een duistere trance. Het is een album met vervreemdende, donkere, filmische en intense muziek die je goed moet beluisteren om alle details te horen. Het scheert langs de randen van de jazz, soundscapes en modern klassieke muziek.

Jaap Lampe

Bezetting:

Elliot Galvin (piano, synthesizers en elektronica)
 Ruth Goller (bas, stem, Sebastian Rochford (drums),
 Ligeti Quartet: Freya Goldmark, Patrick Dawkins (viool),
 Richard Jones (altviool), Val Welbanks (cello) +
 Shabaka Hutchings (bamboe fluit, shakuhachi).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/yc42mr32>

SUN-MI HONG
Meaning Of A Nest
Edition Records

Drumster Sun-Mi Hong (In-Cheon, Zuid-Korea, 1990) heeft langzamerhand een respectabele plek in het Nederlandse jazzlandschap verworven. Zo zal ze in juni met diverse projecten 'artist in residence' zijn op de Music Meeting in Nijmegen. Nu viel haar de eer te beurt dat het gerenommeerde label Edition Records ook haar vierde album uitbrengt. Op de cover wordt alleen haar naam genoemd, en dat terwijl er toch vier niet misselijke jonge jazztalenten meedoen: trompettist- medeproducer Alistair Payne, tenorsaxofonist Nicolò Ricci, pianist Chaerin Im en bassist Alessandro Fongaro. Allemaal mensen uit onze actuele jazzscene. Een bijna klassieke kwintetbezetting dus. Drummer Art Blakey en pianist Horace Silver zouden het er voor doen. Het is dan ook een intrigerende vraag of de acht stukken op dit album (dat in eerste aanleg ook nog 'Fourth Page' heette) verwijzingen naar de jazztraditie bevatten. Dat is natuurlijk altijd wel het geval, op een of andere manier. In dit geval is de muziek (allemaal van de drummer zelf) toch vooral een sterke reflectie op haar Zuid-Koreaanse achtergrond en haar worsteling om die te integreren in een Europese (jazz)setting. Zo zijn er passages in het openingsstuk 'Meaning of a nest I (Finding)' die zomaar verwijzen naar free jazz, maar in deel II '(Perpetuating)' zijn het toch de meer gecomponeerde elementen die de boventoon voeren. 'Toddler's eye' getuigt weer van haar doorgaande speelsheid; voor de drummer is het slagwerk immers haar middel tot communicatie. De laatste drie composities klinken ook qua titels verwachtingsvol. 'A never-wilting petal', in drie delen. Het laatste deel heeft als ondertitel zelfs 'Blossom'. Nooit verwelkende bloemblaadjes dus – iets wat iedereen voor zichzelf ook graag hoopt.

Coen de Jonge

Bezetting:

Alistair Payne (trompet),
 Nicolò Ricci (tenorsax),
 Chaerin Im (piano),
 Alessandro Fongaro (bas),
 Sun-Mi Hong (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/hkprch37>

PAVEL HRUBÝ/KLAUS KUGEL
Going Where The Wind Takes It
Hevhetia

In een duo van een blazer en slagwerker ontbreekt altijd één parameter in de muziek: harmonie. Maar het gebrek aan akkoorden is natuurlijk prima goed te maken met klanken, melodieën en ritmes. Vreemd genoeg horen we dat laatste element betrekkelijk weinig in 'Going Where The Wind Takes It', een live opgenomen duo-album van de Tsjechische rietblazer Pavel Hrubý en de Duitse slagwerker Klaus Kugel. Het tweetal zoekt het eerder in een orkestrale aanpak, hetgeen best bijzonder genoemd mag worden met twee muzikanten. Kugel kiest ervoor om veel gebruik te maken van zijn bekkens en gongs (soms aangestoken met een strijkstok), en zijn trommels te bespelen met mallets (stokken met bolletjes aan het uiteinde) en niet met drumsticks of brushes. Hrubý wisselt tussen basklarinet en sopraansax. Het eerste instrument zet hij vooral atmosferisch in, zoals in het begin van de lange improvisatie (voor het gemak 'Part 01' genoemd). In 'Part 05' maakt hij met zijn sopraansax gebruik van de akoestiek van de zaal voor een lyrische melodie die doet denken aan het werk van zijn Noorse vakbroeder Jan Garbarek. Overigens is de ervaren Tsjech geheel zichzelf, net als Kugel. Hun ervaring blijkt ook in hoe gestructureerd hun geheel vrije improvisatie is. In de hele 42 minuten zakt de flow nergens in, en het dynamiekgebruik van het tweetal is onberispelijk.

Herman te Loo

Bezetting:

Pavel Hrubý (basklarinet, sopraansax),
 Klaus Kugel (drums, percussie, objecten).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/4du8hj3e>

GABRIELA MARTINA
Explorations In Sound
Eigen Beheer

De Zwitserse zangeres Gabriela Martina en de Oekraïense pianist Maxim Lubarsky spelen sinds 2009 samen in verschillende bezettingen en vormen sinds 2019 een duo. Op Martina's laatste cd 'Explorations In Sound' zijn alleen Gabriela en Maxim te horen. Het gaat om een live registratie van negen stukken die qua genre alle kanten opschieten, maar die zeker ook jazzy elementen bevatten.

Martina groeide op op een boerderij met melkvee. Het traditioneel jodelen en het geluid van koeienbellen, een accordeon en een Alpenhoorn behoren tot de soundtrack van haar jeugd.

Op vorig werk hoorde je al die instrumenten, maar nu leunt Gabriela volledig op het rijke pianospel van Lubarsky. Beide musici improviseren en laten bijzondere versies horen van bestaande nummers zoals 'The rose', dat we kennen van Bette Midler.

Martina schuwt extravagantie in tekstgebruik en stemacrobatiek niet en kleurt dus niet braaf binnen de lijntjes. Dat pakt de ene keer wat beter uit dan de andere, maar het maakt de cd wel interessant en verrassend. Maxim is de gedroomde begeleider. Hij volgt Martina naadloos en brengt rust in het optreden. Boeiend is dat de composities ter plekke worden 'geboren' en dat geen uitvoering dus hetzelfde is.

Hans Invernizzi

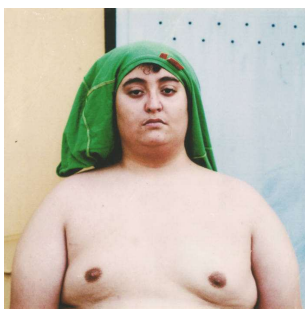
Bezetting:

Gabriela Martina (zang),
 Maxim Lubarsky (piano).

Maak hier kennis met dit duo:
<https://www.youtube.com/watch?v=TzzeC7kYicQ>

**NAUSYQA
PUNQ**

Zennez Records

Het internationale vijftal van NAUSYQA (uit te spreken als: now-see-kah) komt uit de geledingen van het Conservatorium van Amsterdam. In 2022 wonnen ze de Denise Jannah Award en in januari 2024 Keep an Eye The Records en kregen ze een geldbedrag om binnen een jaar een album mee op te nemen. In juni 2024 verscheen echter al hun eerste volledige album met de titel 'NAUSYQA', waar ze drie jaar aan hadden gewerkt. De gewonnen prijs bepaalde nu dat ze binnen een jaar een nieuw album moesten opnemen. Op hetzelfde moment besloot gitarist en bandlid van het eerste uur Antonio Todisco de groep te verlaten. Even zaten de twee Portugezen, een Italiaan, een Nederlander en een Spanjaard met de handen in het haar, maar uiteindelijk maakten ze van deze uitdagingen hun kracht. De rol van de gitaar werd vervangen door extra synthesizers waarmee een heel eigen geluid wordt gecreëerd, en het compositieproces onder hoge druk leverde een geweldig gezamenlijk bandgeluid op. Bij NAUSYQA gaat het niet over individuele kwaliteiten en geweldige solo's over ingenieuze schema's maar, zoals ze dat zelf omschrijven, over een gezamenlijk verhaal, een 'cinematisch' jazzgeluid. De zeer verschillende achtergronden van de muzikanten brengen ook verschillende invloeden met zich mee, die van 'PUNQ' een mooi afwisselend album maken, dat in de verte soms een beetje doet denken aan Snarky Puppy, maar dan met een prettig rafelrandje dat de muziek leuk weerbarstig maakt. Sfeervol, minimalistisch, filmisch, maar ook met een groove die soms regelrecht uit de drum-'n-bass hoek komt. NAUSYQA is een fijne nieuwkomer in de Nederlandse jazzscene. De Nederlandse vriendinnen van enkele van de heren maken dat dit internationale gezelschap voorlopig op Nederlandse bodem actief blijft, dus gaat dat snel horen!

Jaap Lampe

Bezetting:

Antonio Moreno Glazkov (trompet, synths), Miguel Valente (altsax), Jelle Willems (piano, synths), Richard Nacinelli (elektrische bas), Pedro Nobre (drums).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/54zrts7>

**SWELL/TOKAR/KUGEL
For The People Of The Open Heart**

Fundacja Sluchaj

Met 'Let it grow' komt het ad-hoc trio van de Amerikaanse trombonist Steve Swell, de Oekraïense bassist Mark Tokar en de Duitse slagwerker Klaus Kugel meteen met de deur in huis vallen. Swell knettert met een demper melodieën uit zijn trombone en het Europese tweetal voorziet hem van een energieke 'forward motion'. Dat het drietal veel meer muzikale pijlen op de boog heeft, wordt in dit lange openingsstuk van het album eveneens duidelijk. Tokar zet zijn imposante strijkwerk in, Kugel laat zijn gongs en bekkens zingen en Swell komt met borrelende luchtgeluiden. Het is een voorbode voor wat 'For The People Of The Open Heart' zoal te bieden heeft. De improvisaties (want behoudens één compositie van Swell zijn het dat) getuigen van een stevige dosis energie, maar kunnen ook stil vallen in boeiende klankexploraties, die precies lang genoeg duren ('Tone detective' of 'Found poetry', bijvoorbeeld). Swell brengt, waar het kan, de nodige lyriek te berde, zoals in het titelstuk, waarbij hij qua klank dicht in de buurt van zijn landgenoot Ray Anderson komt. Tokar en Kugel (die regelmatig samen in diverse combinaties op het podium staan, zowel vast als ad hoc) zijn grootmeesters op hun instrument, hetgeen ze in staat stelt om op ieder moment precies de juiste bijdrage aan het geheel toe te voegen. Dat leidt tot muziek waarbij de ego's zorgvuldig buiten beeld blijven.

Herman te Loo

Bezetting:

Steve Swell (trombone, fluit), Mark Tokar (bas), Klaus Kugel (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/mrxu365t>

JAZZ OP HET PODIUM

ANTON GOUDSMIT HERMINE DEURLOO

Bezetting:

Hermine Deurloo (mondharmonica),
Anton Goudsmit (gitaar).

Datum en plaats:

15 maart 2025,
Hot House Jazz, Leiden.

Stel, je bent generatiegenoten met talent voor muziek en een 'roeping' voor jazz... Dan is er zeker een kans dat je elkaar tegenkomt op een conservatorium. Zo ging het ook met Hermine Deurloo en Anton Goudsmit. Ze kennen elkaar al van het Conservatorium in Amsterdam, maar spelen pas de laatste jaren geregeld samen, zoals bij Hot House Jazz voor een volle zaal in de Qbus. Het is een treffende tegenstelling op het podium: de stoere, wat afgeragde gitaar van Goudsmit naast de mondharmonica van Hermine Deurloo, die past in de palm van haar hand. Klein dus, maar het is groots wat ze eruit weet te halen. Beiden hebben een respectabele staat van dienst opgebouwd. Hermine Deurloo trad op met artiesten als Trijntje Oosterhuis en Mike Boddé, en met het Jazz Orkest van het Concertgebouw, het Brussels Jazz Orkest en het Metropole Orkest. Goudsmit speelde in het kwartet van Eric Vloeimans, in het New Cool Collective en in The Ploctones. Maar ze staan dus ook samen op het podium, met eigen stukken en covers, bijvoorbeeld van Bill Frisell.

Het concert begon rustig, met twee nummers waarin het gitaarspel zich samenvlocht met de dromerige klank van de mondharmonica tot een 'je ne sais quoi', zoals het tweede nummer dan ook heet. Daarna gaat het richting Zuid-Afrika met een compositie van Dudu Pukwana, om vervolgens uit te komen bij 'Droplul'. "Gewoon een vrolijk deuntje... droplul dus", licht Goudsmit toe. Hermine Deurloo laat horen hoe rijk de mondharmonica is aan muzikale mogelijkheden, met lyrische tonen en een warme klank. In het gitaarspel van Anton Goudsmit hoor je de virtuositeit uit de school van Django Reinhardt naast de rauwe energie die doet denken aan Lionel Loueke. Met 'Mischa IC' gaat het naar het einde van het concert. Maar niet direct want er volgen nog twee toegiften, wat het publiek zeer op prijs stelt!

Marcel Schikhof (tekst en foto's)

FESTIVAL TRANSITION

Datum en plaats:

15 maart 2025,
TivoliVredenburg, Utrecht.

Transition beleefde dit jaar haar achtste editie. Het aanbod van negentwintig concerten in Muziekgebouw TivoliVredenburg dwong ons tot het maken van strakke keuzes. Bovendien moesten we er de vaart behouden om optimaal te kunnen genieten van het rijk gevuld programma, dat bol stond van uitdagende nieuwe acts.

In de zonovergoten foyer op de begane grond klonk de hele dag nieuwe muziek van veelbelovende Nederlandse bands, de meeste afkomstig uit de Zennez-stal. De Italiaanse pianiste en zangeres **Federica Lorusso** en haar groep viel op met een fris en eigenzinnig geluid. Vermeldenswaard is zeker ook de expressieve sound van altsaxofonist **Kasper Rietkerk** en zijn nieuwe sextet KRSIX. Klassieke jazzinvloeden klonken door in gelijke arrangementen, frisse vibes, 'crunchy' grooves en de volle sound van **Antares Flare**.

Dave Holland had afgezegd wegens ziekte - waarschijnlijk keert hij in de zomer terug op de podia - waardoor gitarist **Lionel Loueke** en drummer Jeff Ballard een sereen gelegenheidsduo vormden. Hun optreden was sfeervol en liet veel ruimte voor meditatie. Klankclusters werden beheerst door afrobeats en flarden klassieke jazz.

Elektronica heeft de hedendaagse muziekpraktijk in z'n greep. Ook pianist **Tord Gustavsen** gaat mee in de hype. Bij hem stond een laptop binnen handbereik op de vleugel. Die gaf een Satie-achtige melodie een ruimtelijke galm. Gustavsen bleef echter gelukkig zichzelf: lyrisch spel, rijk gevuld met melodieuze en stilistische invallen. Gustavson was poëtisch en vertelde boeiende verhalen. De piano van **Gonzalo Rubalcaba** en de bandolim van Hamilton de Holanda smolten samen tot een aangenaam, harmonieus en helder amalgaam van grote klankschoonheid. Latin wortels en hun souplesse en nieuwsgierigheid vormden een nieuwe dimensie. Hun virtuositeit was fascinerend, maar het muzikale inzicht van deze mannen stal de show.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Rosa Brunello. (Foto: Joke Schot)

Marquis Hill. (Foto: Joke Schot)

Drummer **Han Bennink** en saxofonist **Hans Dulfer** zijn iconen van de Nederjazz en onverminderd uitdagend. Aanleiding voor hun samenwerking was het album 'The New, New Acoustic Swing Duo' eind 2024, dat aanhaakt op de samenwerking van Bennink met Willem Breuker in 1979. Kennelijk tijdloze muziek, want het zaaltje pulde uit tijdens het optreden.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Swingende alfamannetjes waren toch passé of loopt **Michael Mayo** in de voorhoede van een nieuwe generatie crooners? Hij legt de puzzel opnieuw. Met zijn hoge stem, kleurrijke fraseringen en rake scats, bouwde Mayo een feestje. De Amerikaanse trompettist **Marquis Hill** is een killer. Hij raakt de hedendaagse jazz in het hart. Hij is dienstbaar en veelzijdig. Moeiteloos schakelt hij tussen verleden en heden. Met zijn Composers Collective veranderde hij de zaterdagmiddag in een dampende nacht, waarin er op een ongedwongen manier werd geschakeld tussen cool, soul en hiphop.

Het concert van het Italiaanse kwartet van bassiste **Rosa Brunello**, inclusief trompettiste Yazz Ahmed, was eclectisch. Ze bracht atmosferische muziek, die je in een aangename flow bracht. **Kiefer (Shackelford)** begrijpt de moderne toetsinstrumenten en kent alle muzikale geheimen. Op de piano is hij sterk in lome grooves. Zijn 'kale' spel lijkt ontdaan van effectbejag. George Duke bewoog zich met zijn grooves naar de pop. Kiefer lijkt de omgekeerde weg te bewandelen.

Drummer **Tom Skinner** is bekend van The Smile en Sons of Kemet. Voor zijn album 'Voices Of Bishara' schreef hij werk voor saxofoon, percussie, bas, cello en fluit. Het publiek luisterde geconcentreerd naar wat ter plekke ontstond tussen partituur en free jazz. Muzikaal avontuur vol intrigerende stukken. Het riep associaties op met bassist Charles Mingus en een underground-beleving. Klarinettist **Steven Kamperman** en pianist **Aki Rissanen** brachten zeer onlangs het album 'Thou Shalt Worship The Rich And Famous!' uit. Live klonk een eigenzinnig gelaagde mix van tederheid en onweerstaanbaar rauw groovende blues. Meeslepende muziek van een duo dat de grenzen van muzikaliteit aftastte. Hekkensluiter, met een zich sterk onderscheidend concert, was saxofoon **Greg Osby**. Bij Blue Note maakte hij vijftien albums. Na vele jaren presenteerde hij met 'Minimalism' een eerste album op zijn eigen label. In een mix van bebop, funk en avant-garde, blijft Osby zoeken naar nieuwe mogelijkheden. Daarover zei hij: "Ik maak muziek die intellectueel uitdagend en emotioneel bevredigend is." Vanwege het late tijdstip was de Herz-zaal maar half vol. Osby had beter verdiend.

Roland Huguenin

Tord Gustavsen. (Foto: Joke Schot)

Hans Dulfer. (Foto: Joke Schot)

Michel Mayo. (Foto: Joke Schot)

PETER EVANS CRAIG TABORN

Bezetting:

Peter Evans (trompet),
Craig Taborn (piano).

Datum en plaats:

7 maart 2025,
Bimhuis, Amsterdam.

Het nieuwe duo Peter Evans (trompet) & Craig Taborn (piano) is afkomstig uit de New Yorkse avant-gardescene. De twee zijn geen onbekenden van het Bimhuis. Ze gingen op het Amsterdamse podium al vele malen los in diverse projecten. Kennelijk tot genoegen, want de zaal was uitverkocht en de mannen oogstten waardering en enthousiasme met hun 'moeilijk toegankelijke' muziek. Abstracte kunst vraagt om toewijding bij het consumeren ervan. Niet alles laat zich begrijpen. Peter Evans stelde ons al meteen op de proef, toen hij bij zijn opening geluiden maakte die wij niet verwachtten. Kunst waarderen is ook schoonheid ontdekken in het onbekende of wat zich niet primair als zodanig laat herkennen.

Met Evans en Taborn stonden twee geweldenaars op het podium die in hun spel putten uit partituren, afspraken en de vele ongeschreven regels die in de loop van de tijd werden opgeslagen in hun brein. "Je weet nooit hoe het loopt, want de bal is de bal en het spel maakt het spel", zou Johan Crujff over hun aanpak in voetbaltermen hebben kunnen zeggen.

Evans begon met een verkenning van klank en vorm. Gebruikmakend van zijn vele technieken bleef hij al spelend kneden, trekken en buigen. Als een beeldhouwer die zijn klei 'al schetsend' boetseert. Al doende raakt alles met elkaar verweven en ontstaan weefsels. Voor Craig Taborn was dat niet anders, ook al moest hij het als pianist doen zonder ademsteun. Hun intense spel en cerebrale interacties maakten de muziek tot een entiteit.

Zoals we van hem gewend zijn, gaf Evans alles wat hij in zichzelf kon mobiliseren. Hij produceerde uiteenlopende pulsen, dubbeltonen, dopplereffecten, zwevende en circulaire tonen, melodie-loze clusters en klanken die deden denken aan de Turkse klarinet en de glas-harmonica. Taborn bracht op zijn beurt alles in wat daar op aansloot of tegenin ging.

[vervolg in de rechterkolom midden...](#)

DEMETRIO SCHINTU QUARTET

De Italiaanse vibrafonist Demetrio Schintu speelde zaterdag **8 maart** met zijn Quartet - pianist Aarón Diaz Montalva (Spanje), bassist Zalán Berta (Hongarije) en drummer Jon Sofokleous Thompson (Cyprus) - bij PJPJ in het **Cultureel Centrum Voor-schoten**. De studenten van het Koninklijke Conservatorium Den Haag presenteerden werk van Chick Corea, Kenny Wheeler, Wayne Shorter, Pat Metheny, Ornette Coleman, maar ook twee sfeervolle composities van leider Demetrio Schintu zelf. Na de pauze waren de ruim honderd aanwezigen onder meer getuige van een uitvoering van 'Enchanted' (George Shearing), een ballad die de vier tijdens hun studie leerden kennen bij de gehoor-training. (Foto: René Zoetemelk)

vervolg Peter Evans en Craig Taborn

Craig Taborn (piano) en Peter Evans. (Foto: Joke Schot)

Stelt u zich hierbij geen kakofonie voor. Structuren droegen wezenlijk bij aan de vorm van de vijf lange stukken en lieten ruimte voor wisselende sferen, verstillings, omzwervingen en filmische lyriek.

De muziek van Taborn en Evans vraagt de luisteraar om een investering. Maar wel een investering die veel oplevert. Niet in de vorm van liedjes die lekker blijven hangen, maar wel in de beleving van krachtige muzikale ideeën. Het spel van Evans en Taborn is gelijktijdig ingenieus en speels. Ik werd erdoor gegrepen.

Roland Huguenin

VARIA

Expositie jazztekeningen van Geert Clarisse in Brussel

Tekenaar Geert Clarisse exposeert in maart en april zijn werk in Brussel. In de Marni Bar en Le Senghor tot en met 29 maart, en in het Jazz Station tot en met 15 april. In totaal zijn een honderdtal tekeningen te zien. Ze werden tijdens concerten gemaakt in de periode 2014-2024, op A3- en A4-formaat. Afgebeeld zijn onder meer De Beren Gieren, Avis-hai Cohen, Joe Lovano, Bram De Looze, Stéphane Galland en Philippe Catherine. De expositie is te bezoeken tijdens concertavonden.

Meer info: <https://tinyurl.com/3vp4t7rr>

Hnita Big Band geworteld

Elf concerten heeft de Hnita Big Band, het huisorkest van de Hnita Jazz Club in Heist-op-den-Berg, er inmiddels op zitten. Daarin stond de muziek van componisten en arrangeurs als Duke Ellington, Peter Herbolzheimer, Bill Holman, Thad Jones, Billy Strayhorn en Kenny Wheeler centraal. Afgelopen 9 maart werd het oeuvre van de Canadese trombonist, componist en arrangeur Rob McConnell (1935-2010) verkend. Gedurende het concertseizoen repeteert de Hnita Big Band elke tweede zondag van de maand in de club en geeft het daarna een concert. Het orkest is een mix van jong en oud. Onder anderen Tobias Volckaert, Dieter Vaganée, Elly Brouckmans (sax), Nathan Surquin, Dree Peremans (trombone), Carlo Nardoza, Seba Colson (trompet), Jeroen Reggers (gitaar), Samuel Cooremans (piano), Jos Machtel (bas) en Jesse Dockx (drums) spelen mee.

Stageband Jazzorchestra maakt programma in streektaal

De Groningse Stageband JazzOrchestra treedt deze maand drie keer op met een programma in de streektaal. Door componisten en arrangeurs uit de eigen gelederen zijn negen oude teksten en gedichten uit zowel Drenthe, Friesland als Groningen in een eigentijds jazzjasje gestoken. Ze worden vertolkt door de vocalisten Hiske Oosterwijk, Martijje Lubbers en Klaas Spekken. Het orkest doet met dit programma drie theaters aan; in elke noordelijke provincie één. De aftrap was 20 maart in Veendam. Het tweede concert is op 27 maart in het jazzcafé van De Neushoorn in Leeuwarden. De laatste show is 29 maart in De Winsinghof in Roden. Naast de negen nieuwe streektaalstukken speelt het orkest tijdens het concert nog een aantal andere stukken.

Meer info: <https://www.stageband.nl/>

Jazz And More Epe zoekt ruimte voor huiskamerconcerten

In totaal zo'n zeventig liefhebbers waren 22 februari getuige van de eerste twee huiskamerconcerten van Jazz and More Epe. Op één adres vonden die dag twee concerten plaats. De middagsessie werd verzorgd door het duo Milan van Munster (trompet) & Thijmen Melissant (keyboard) en in de avond stond Suitcase met Thomas Reining (keyboard) en Doris Vosters (zang) op het programma. Via het huiskamerconcert willen de organisatoren jazz op een laagdrempelige manier presenteren. "Wat was het een feestje! In een intieme setting genoten we van prachtige live muziek, fijne mensen en een heerlijke sfeer", aldus de initiatiefnemers op hun Facebook-pagina. Vanwege het succes willen ze graag een vervolg aan het initiatief geven. Ze roepen Epenaren op om hun huiskamer daarvoor beschikbaar te stellen: "Het mag ook in de tuin, garage of op het balkon...".

Meer info: www.epejazzandmore.nl

Weather Report Big Band Project zoekt deelnemers

Van 8 tot en met 15 augustus leidt Rob Strick een Weather Report Big Band-workshop in Gaanderen. In deze week wordt muziek van Weather Report ingestudeerd. "De grote uitdaging is de band als deze groep te laten klinken", zegt Rob Strick op www.weatherreportworkshop.nl. In totaal zijn twintig plaatsen te vergeven. Strick: "Dit project is geen 'open workshop' maar een 'bezetting gestuurde'. We streven naar een groep spelers van hoog niveau die aan elkaar gewaagd zijn. Aanmelding betekent dus niet automatisch deelname." Op 14 augustus wordt het resultaat gepresenteerd tijdens een concert bij Wapen van Heeckeren in Hummelo.

Wynton Marsalis in Brussel

Trompettist Wynton Marsalis treedt eind deze maand samen met het Jazz at Lincoln Center Orchestra twee keer op in Bozar, Brussel. Op 28 maart speelt het orkest samen met het Belgian National Orchestra Marsalis' Vierde Symfonie ('The Jungle') en zijn 'Violconcerto in D' met violiste Nicola Benedetti als soliste. Een dag later verschijnt het orkest op het podium met zijn reguliere repertoire in de traditie van de Amerikaanse jazz. Na afloop zal Marsalis nog meedoen met een jamsessie.

Teun Creemers' Naamu op Europese tournee

Teun Creemers' Naamu feat. Kankou Kouyaté en Mamadou Diabate maakt in april een korte tournee door Europa. De groep doet onder meer de Unterfahrt (München) aan en Porgy & Bess (Wenen). In Nederland wordt opgetreden in Culemborg (21-4), Rotterdam (24-4), Nijmegen (25-4) en Tilburg (26-4).

Meer info: <https://teuncreemers.com/naamu/>

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

LUIS RUSSELL (1902–1963)

Luis Russell was pianist, componist, arrangeur en orkestleider. Hij had een bigband in New Orleans-stijl. Tussen 1929 en 1931 was hij op zijn best. Zijn orkest had toen de beste muzikanten in het genre. Luis Russell was bovendien de eerste Panamese jazzgrootheid.

Een vroege vermelding van Russell is van 22 februari 1926. Kornettist Louis Armstrong and his Hot Five spelen 'Come back sweet papa', een compositie van Russell en Barbarin. Kid Ory, Johnny Dodds, Lil Armstrong en Johnny St. Cyr in Chicago waren Armstrongs metgezellen (Okeh 8318). U kunt het hier beluisteren: <https://tinyurl.com/6bmfy4c7>.

Wil je goedgemutst de dag beginnen, luister dan eens naar 'Pleasing Paul', een compositie van trompettist Red Allen en drummer Paul Barbarin. En wel de uitvoering van Henry Red Allen and his New York Orchestra. Luis Russell is de pianist: <https://tinyurl.com/y44d9h9s>.

Verder zijn J.C. Higginbotham, Albert Nicholas, Charlie Holmes, Teddy Hill, Will Johnson, Pops Foster, Paul Barbarin te horen (Victor 38107, 24 september 1929). Stel je anno 2025 eens zo'n orkest voor van twintigjarige muzikanten...

Ten behoeve van deze bijdrage kocht ik op cd 'Luis Russell: At The Swing Cats Ball – Newly Discovered Recordings From The Closet–Volume 1 – 1938–1940', met enkele nummers met Armstrong (Dot Time 8022). Volume 2 zal de periode 1945–1947 illustreren. Ook schafte ik 'King Oliver/Luis Russell (1923-1930) – The Alternative Takes', 'Complementing the French Classics CD-Series' (Neatwork RP 2022) aan. Origineel waren dat Classics Chronological 588 (1926-1929), 606 (1930-1934) en 1066 (1945-1946).

Russell is uitgebreid aanwezig in 'The Complete Louis Armstrong Decca Sessions – 1935-1946', een zeven-cd-box van Mosaic Records. Liefhebbers van het genre kunnen op zoek gaan naar de 'Harlem Big Bands', 1925-1931, met Charlie Johnson, Lloyd en Cecil Scott, met vier nummers van Russell (Timeless CBC 1010, de Chris Barber Collection). [vervolg in de rechterkolom...](#)

Luis Russell. (Publiciteitsfoto)

Pianist, componist, arrangeur en orkestleider Russell is een belangrijke figuur in de jazzgeschiedenis. In 1989 spreekt Gunther Schuller (1925-2015) waarderend over Russells indrukwekkende composities 'Feelin' the spirit', 'Jersey lightning' en 'Louisiana swing'. Russell organiseerde steeds een knappe bigband in New Orleans-stijl. Op zijn hoogtepunt – tussen 1929 en 1931 - had hij de beste muzikanten in het genre, velen uit New Orleans. En een excellente ritmesectie met bassist Pops Foster en drummer Paul Barbarin. Russell wilde altijd muzikant worden: 'Naturally we play for the money, but more for kicks, more for the real pleasure'. Zijn werkgebied was vooral New Orleans, Chicago en New York. Russell is nooit in Europa geweest, zelfs niet met Louis Armstrong toen die hier een attractie was. Russell nam op voor Brunswick, Okeh, Vocalion, Apollo, Decca, Banner en Victor. Zijn werk is heruitgegeven op JSP, Retrieval, Classics, Dot Time en Neatwork.

PANAMA

Luis Russell was de eerste Panamanische jazzster (**1**). Hij werd geboren op 5 augustus 1902 in Cayo Carenero, Careening Cay, een eilandje van Bocas del Toro, dichtbij het grotere eiland Isla Colon (Columbus Island). Cristobal Colon (Christopher Columbus) zette er reeds voet aan wal in 1502.

Luis' vader kwam uit Jamaica en zijn moeder Judith Machore Reid uit San Andres en Providencia Island. In die tijd was Bocas del Toro deel van het Brits Gemenebest. De omgeving sprak Engels, dus Luis' opvoeding gebeurde in het Engels. De Russells zaten in de grote migratiegolf. Rond 1880 was het de Duitse pionier [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

nier Jochen Ludwig Heinrich Hein (1838-1896) die met bananenplantages begon. Er was veel arbeidskracht nodig bij de United Fruit Company (UFC) opgericht in 1899 (tegenwoordig Chiquita). Russells moeder verdiende bij UFC genoeg geld om in Atlanta te gaan studeren.

Bovendien was veel volk nodig voor de bouw van het Panama kanaal. Tussen 1904 en 1914 werd gewerkt aan die verbinding tussen de Atlantische en Stille Oceaan, 80 kilometer lang **(2)**. Felix Alexander Russell, de vader van Luis, was bediende bij kanaalbouwfirmas en muziekleraar. 'Teacher Russell' had een zekere status in de gemeenschap. Er is een 'Teacher Russell Highway' in Bocas del Toro, later ook een 'Avenida Luis Russell'.

Het huis van de Russell familie was het enige dat twee verdiepingen telde op het eilandje. Vader leert zijn zoon piano spelen en ook viool, gitaar en trombone. In zijn buurt was het allemaal calypso en mento dat de klok sloeg. In de Methodistkerk luisterde Luis naar Engelstalige religieuze liederen.

In **1917** begon Luis als begeleider van stomme films in een cinema in Bocas Town te werken **(3)**. In **1918** zoekt Luis werk in Colon, havenstad aan de Caribische kust. Hier moest hij een lange broek aantrekken om te mogen meespelen. Luis improviseerde en vertelde grappen om het storend geluid van de filmprojector te overtreffen. Hij vroeg aan de Amerikaanse matrozen die aanmerden welke de laatste hits waren. Luis bestelde vervolgens bij Feist Publishing House in New York de bladmuziek. In 1917 was de 'Tiger Rag' van de Original Dixieland Jazz Band een grote hit, met kornettist Nick La Rocca en andere blanke musici uit New Orleans (opname 25 maart 1918, Victor 18472/21701). In **1919** verandert het leven van Luis totaal. Hij wint op zijn zeventiende drieduizend dollar bij de Panama Lottery.

NEW ORLEANS

Op 12 oktober **1921** neemt Luis met moeder Judith en zus Thelma de boot naar New Orleans. Judith had in Atlanta gestudeerd en wilde terug naar Amerika. Hij blijft tot in 1924 in de stad, vooral in het French Quarter. Russell zoekt pianist Joe Robichaux op aan de Burgundy Street. In **1923** werkte Luis enkele maanden in de Black Onion in Alexandria, Driehonderd kilometer ten noor-
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Luis Russells dochter: zangeres Catherine Russell. (Persfoto)

den van New Orleans. In januari van dat jaar trouwde hij met Willie Mae Womak (°1907) en uit hun romance werd op 27 november 1923 Luis Russell Junior geboren. Willie Mae had als ballerina ook een nachtleven. De opvoeding van de kinderen werd overgedragen aan moeder Judith.

Luis nam muzieklessen bij pianist Steve Lewis, een veteraan in Storyville. Hij speelt in het orkest van de creoolse klarinettist Albert Nicholas (1900-1973). Een jaar later, in **1924**, neemt Russell het leiderschap van Nicholas over in Tom Anderson's Cabaret.

Dikwijls wordt verteld dat jazz via de Mississippi opwaarts trok van New Orleans naar Chicago. Het is juist dat jazz per trein reisde met de Illinois Central. In 1911 werd de spoorweg Panama Limited genoemd, vooruitlopend op de opening van het Kanaal in 1914. Op weg naar Chicago hebben Russell en Albert Nicholas wellicht dat traject genomen in de herfst van 1924. Paul Barbarin en klarinettist-saxofonist Barney Bigard gingen mee.

CHICAGO – The Windy City

In Chicago aangekomen duurde het vier maanden voordat Barbarin, Nicholas, Bigard en Russell van de muzikantenvakbond toestemming kregen om op te treden. Bijkomende pech was dat de Royal Gardens, waar ze kornettist Joe 'King' Oliver zouden begeleiden, uitbrandde op oudejaarsavond. In plaats daarvan vindt Russell werk bij Doc Cook and his Dreamland Ballroom Orchestra. Dit was een zwart orkest in een witte danstent op de West Side van Chicago. Cook was een geschoolde muzikant. Hij was Doctor of Music, vandaar 'Doc'.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Eigenaar van Dreamland was Paddy Harmon (1876-1930). Naar hem werd de Harmon demper genoemd voor effecten op trompet en trombone. Luis blijft maar enkele maanden, want King Oliver nodigt Russell uit bij zijn Dixie Syncopators. Russell vervangt in februari **1925** Dave Peyton (1889-1955) bij die Syncopators in het Plantation Café. Willie Mae kwam haar echtgenoot Luis achterna en op 6 december 1925 wordt dochtertje Penelope K. Russell geboren, bijgenaamd Sadie.

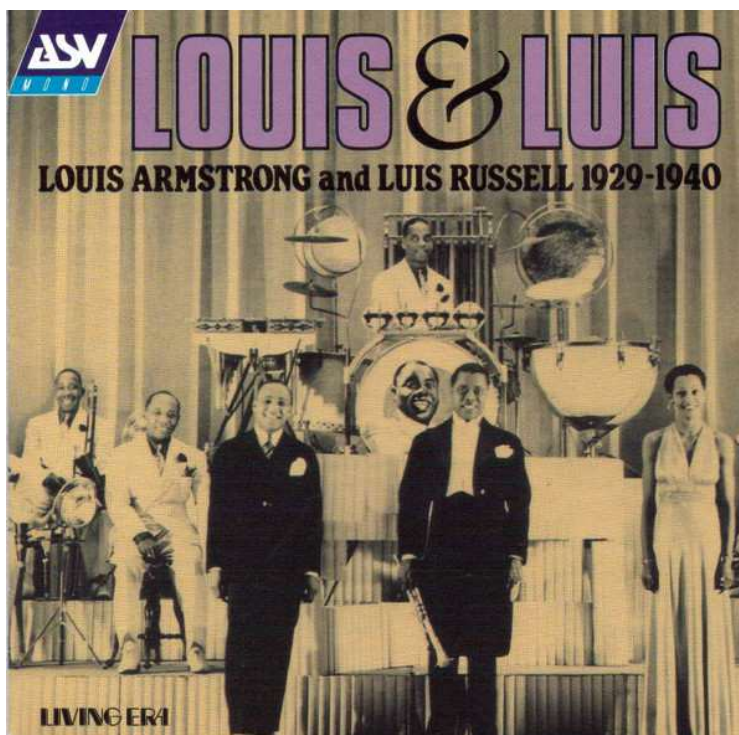
Op 10 maart **1926** nam Luis in Chicago zijn eerste nummers op onder eigen naam als Russell's Hot Six (voor Vocalion). De zes waren George Mitchell (cornet) Kid Ory (trombone) Albert Nicholas (klarinet, alt- en sopraansax) Barney Bigard (tenorsax), Luis Russell (piano) en Johnny St. Cyr (banjo). Dezelfde dag neemt Russell ook twee nummers met blueszangeres Ada Brown op (**4**). Nicholas verliet Chicago in augustus 1926, gaat op wereldreis en is in oktober 1928 opnieuw bij Russell. Luis was blij dat zwarte personeelsleden bij Okeh of Paramount hem advies gaven bij die promotoren van 'colored records', vanaf 1922 'race records' genoemd. Dat waren platen speciaal voor zwart publiek.

Op 17 november 1926 nemen Luis Russell's Heebie Jeebie Stompers 'Plantation joys' op. Het nummer verwijst zeker niet naar de plantages waar slaven werkten voor een hongerloon.

Een krant van juni 1926 vertelt dat Russell in Chicago een contract tekende bij de Brunswick Record Company en dat hij studeerde aan het Chicago Conservatory of Music.

In maart **1927** werd een bom geplaatst op het dak van het Plantation Café. Als King Oliver in een witte club zou optreden, zou James Petrillo de maffia sturen: 'We're going to bomb you all out'. De schrik was groot bij de clubeigenaren. Maffiabaas Al Capone (1899-1947) kon aardig uit de hoek komen. Petrillo (1892-1984) was de leider van de A.F.M. (American Federation of Musicians). Naar hem werd de 'Petrillo ban' genoemd: zijn leden mochten 27 maanden lang tussen 1942 en 1944 geen plaatopnamen maken. Platenfirma's werden gedwongen hogere royalties te betalen aan de AFM-leden. Voor King Oliver zat er na de bedreigingen niets anders op dan naar New York verkassen. Luis Russell gaat met hem mee.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

De hoes van een album met opnames van Luis Russell (links vooraan) en Louis Armstrong (rechts vooraan).

NEW YORK

In april 1927 verhuist Russell met King Oliver naar het Harlem van New York. Russell ging spelen in het orkest van drummer George Howe. Die stond erom bekend dat hij dikwijls in slaap viel wegens te lange nachten. In oktober 1927 nam Russell zijn orkest over in de Nest Club in Harlem. Bigard speelde klarinet bij Russell en daar hoorde Duke Ellington hem voor het eerst. Russell begreep de ambitie van Bigard en liet die gaan naar Duke. Omer Simeon was zijn opvolger.

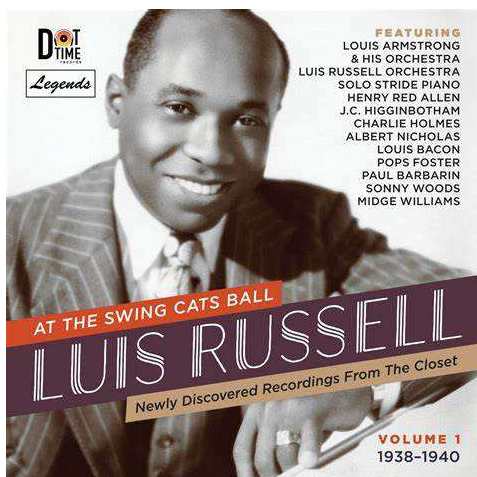
Saxofonist Charles Holmes, van 1926 tot 1928 werkzaam in de Nest, vertelde: de gangsters arriveerden om drie uur 's nachts en bleven tot de voormiddag geld op het podium gooien voor verzoeknummers. Ze kwamen ook in de Arcadia Ballroom, de Savoy Ballroom, Connie's Inn, Smalls Paradise om 's nachts hun zaken te regelen. In **1928** heeft Russell met zijn halve bigband een engagement in de Saratoga Club en dat betekende zijn doorbraak.

Beluister hier werk van Russell uit de jaren 1926-1929:
<https://tinyurl.com/bzxbwk23>

Op 1 februari **1929** wordt voor Victor met Russell en King Oliver 'Call of the Freaks' opgenomen. Het wordt de herkenningmelodie van Russells orkest. Een sessie van 5 maart 1929 voor Okeh is een mijlpaal, de eerste keer dat Armstrong en Russell samen opnemen (**5**). Armstrong gaat echter de commerciële toer op met popliedjes. Dat wordt door puristen niet gewaardeerd. In de zomer van 1929 komt Red Allen aan boord bij Russell. Hij blijft tot in 1932. Het orkest mag spelen voor de aartsrivalen Okeh en Victor en op de beste plaatsen in New York: Roseland Ballroom in Manhattan, Saratoga Club, Savoy Ballroom, Arcadia Ballroom, Connie's Inn van Connie Immerman. In september 1929 treedt Russell op als Lou and his Gingers Snaps.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Bijzonder zijn de vier bluesnummers met zangeres Victoria Spivey (1906-1976) die op 1 oktober 1929 voor Victor Records werden opgenomen met Red Allen, J.C. Higginbotham, Charlie Holmes, Luis Russell, Will Johnson en Pops Foster. Met Russells orkest nam Louis Armstrong op 13 december 1929 'Rockin' chair' op, een eerste interracial duet tussen Armstrong en Hoagy Carmichael (Okeh 8756).

Luis Russell, 'At The Swing Cats Ball' (Dot Time Records)

In **1930** regelde pianist Jelly Roll Morton een kleine tournee in Pennsylvania, waarvoor hij Russells muzikanten wilde inhuren. Geen probleem, Morton betaalde Russell om thuis te blijven.

Tussen 1929 en eind 1930 werden 74 nummers uitgebracht waarvan 23 onder Russells eigen naam. Hij leende zijn musici uit aan King Oliver, Armstrong, Red Allen, Victoria Spivey, Wilton Crawley en J.C. Higginbotham (**6**).

Op 5 september 1930 nam Russell 'High tension' op, een compositie van Brusselaar David Bee (1903-1992), met de herkenbare altsaxofonist Charles Holmes (Okeh 8849). Holmes is mijn favoriete altsaxofonist in het genre. Hij had de pech dat Ellington in 1928 zijn rivaal Johnny Hodges had aangenomen.

Als eerste zwart orkest nam Russells band op 24 oktober 1930 'I got rhythm' op. Dit nummer van George en Ira Gershwin werd een jazzstandard. In de zomer van 1935 titelde een krant: 'Luis Russell Band To Tour Soviet Union'. Ook waren drie maanden in Londen voorzien en optredens in enkele Europese steden. Maar de plannen gingen niet door.

Dat had te maken met Louis Armstrong. Die toerde van 11 november 1934 tot [vervolg in de rechterkolom...](#)

16 januari 1935 in Europa. Op 20 november 1934 trad hij op in de zaal van de Dierentuin in Antwerpen. Vanuit Le Havre vertrok hij op 24 januari 1935 met de SS Champlain naar New York, aankomst op 2 februari 1935. Zijn toenmalige vrouw Alpha Smith 'his dazzling brownskin sweetheart' reisde mee (het koppel trouwde in 1938 en een scheiding volgde in 1941). Na een rustperiode in Chicago had Louis in de loop van **1935** weer muzikanten nodig. Zijn oog viel op het orkest van Luis Russell, allemaal collega's die Louis kende. Zijnde de superbe solisten Red Allen, J.C. Higginbotham, Charlie Holmes, Albert Nicholas en de swingende ritmesectie Pops Foster, Paul Barbarin en de meester Russell zelf. In september 1935 werd een commerciële overeenkomst gesloten tussen Armstrong, Russell en manager Joe Glaser. Daarmee was een buitenlandse tournee van Luis Russells orkest van de baan. In oktober tekende Armstrong een exclusief contract bij Decca. Russell bleef tot in 1943 Armstrong begeleiden. "Russell hitched his wagon to a star, without giving up the wagon!". Ze waren supplementair (**7**).

Beluister hier werk van Russell uit de jaren 1930-1934:
<https://tinyurl.com/46a6z2a2>

Alan Westby (woonachtig in Rancho Cucamonga, Californië) bezorgde mij een twintigtal krantenadvertenties met concertaankondigingen. Armstrong en Russell traden veelvuldig samen op, zo blijkt, meestal met zanger Sonny Woods. Woods was in juli 1934 bij Russell gekomen. Zijn versie van 'Ol' man river' was een succesnummer. De kranten reppen van concerten in New York, Pittsburgh, Washington, Toronto, Salt Lake City, Baltimore, Atlanta, Chicago.

Eind **1937** hadden Armstrong en Russell Californië veroverd. Bij hun terugkeer openden ze triomfantelijk op 28 januari **1938** in Ed Foxx' New Grand Terrace in Chicago, zes weken lang. Zo ook in november 1938: 'In Kansas, this is Armstrong's Only White Engagement!' (**8**).

De muzikale leiding van het orkest kwam tot **1943** in handen van tenorsaxofonist Joe Garland (1903-1977). In juli 1943 biedt Russell zijn ontslag aan bij Joe Glaser en Louis Armstrong. Gerry Wiggins (1922-2008) neemt dan bij Armstrong Russells piano-stoel over.

Omdat Russell weer onder eigen naam wil gaan werken, begint hij met een nieuw orkest op 1 maart **1944** in de Savoy Ballroom. Gene Ramey was de bassist. Clyde Bernhardt (1905-1986) was aangenomen als trombonist. Op 21 juli 1944 debuteert hij bovendien als zanger in de Apollo van Frank Schiffman. Helemaal niet slecht volgens Schiffman: 'You're big enough to come in here as a solo act', zegt hij tegen hem. In augustus **1945** volgt Russell een advies van Charlie Holmes op en neemt drummer Roy Haynes (1925-2024) uit Boston aan. Die maand trad Russell op in Club Plantation in St.Louis, nog steeds met Bernhardt, die blijft tot in september (Clyde Bernhardt trad in mei 1979 met zijn Harlem Blues and Jazz Band op in Breda en op 20 mei 1979 te Ruiselede in Banana Peel, met pianist Ram Ramirez en Miss Rhapsody).

[Tussen 1934 en 1951 toerde Russell met zwaargewicht-bokser Joe Louis, 'The Brown Bomber'. De halftime-show van Russell verhoogde de entertainmentwaarde van de bokswedstrijden. Ik vond vijf kampen met Joe Louis: tegen Max Baer \(24 september 1935\), tegen Jimmy Braddock \(22 juni 1937\), tegen de Duitser Max Schmeling \(22 juni 1938\), tegen Tony Galento \(28 juni 1939\) en tegen Billy Conn \(18 juni 1941\).](#)
vervolg op de volgende pagina linksboven...

In **1946** was Russells zanger Lee Richardson (°1926) de 'Most Popular Vocalist'. Hij kende nationaal succes met 'The very thought of you' (Apollo 1012). Van **1948** tot 1951 is **Clyde Bernhardt** opnieuw bij Russell. Bernhardt weigerde opnamen te maken als trombonist omdat de Petrillo-ban nog voortduurde. Hij wilde wel zingen: 'singers were OK because they were not part of the musician's union!'.

Op 18 februari **1949** trad Russell op in het Royal Theater in Baltimore, Maryland.

In 1949 stopt Russell als voltijdse muzikant, maar als hij als gast gevraagd wordt is hij beschikbaar.

In januari **1950** toert Russell met Bernhardt drie weken voor het TOBA theater circuit in Ohio. De Theater Owners Booking Association stuurde zwarte muzikanten op tournee.

Midden 1950 was Russell met Bernhardt voor drie weken geboekt in de Riviera in St. Louis. Speciale attractie was zangeres Ruth Brown (1928-2006).

Om aan de kost te komen opent Russell een snoepgoedwinkel. Hij verkoopt ook wenskaarten en handelt in speelgoed.

In **1955** opent hij een nachtclub in Brooklyn, de Town Hill. Hij boekte meteen drie dames, The Edna Smith Trio, met aan de piano Carline Ray. De 23 jaar jongere Ray wordt zijn tweede vrouw (Russell was in 1940 gescheiden). Het koppel trouwde in juni 1956. Dochter Catherine Russell werd geboren op 20 september 1956 (**9**). Carline Ray speelde ook gitaar en zong bij de Sweethearts of Rhythm en het orkest van Erskine Hawkins in de jaren veertig. Ze werd geboren in 1925 in Harlem. Carline overleed in juli 2013, 88 jaar oud.

In **1958** was Luis Russell actief als chauffeur voor de Yeshiva University in New York. Een jaar later, in augustus **1959**, reisde hij voor de eerste keer sinds 1919 terug naar zijn geboorteplek Bocas del Toro (**10**).

In 1963 werd Luis Russell ziek. Behandelingen tegen prostaatkanker konden hem niet redden. Hij overleed op woensdag 11 december 1963. Op 15 december vond de begrafenis plaats in de North Presbyterian Church in Harlem. Behalve familieleden en vele anderen kwamen groeten: Louis Armstrong en vrouw Lucille, Dizzy Gillespie, Henry Red Allen, Don Redman, Charlie Holmes en Clyde Bernhardt (**11**).

Erik Carrette

Trombonist-zanger Clyde Bernhardt op 20 mei 1979 in Banana Peel in Ruiselede. (Foto: Erik Carrette)

VOETNOTEN

1 Ook drummer Billy Cobham (°1944) werd in Panama geboren. Evenals orkestleider Vernon Andrade (1902-1966), saxofonist Carlos Garnett (1938-2023) en Danilo Perez (°1965), die speelde twintig jaar piano bij saxofonist Wayne Shorter (1933-2023).

2 Memorabel is dat George Goethals (1858-1928) in 1907 de leiding over de aanleg van het kanaal overnam. Hij was een zoon van Vlaamse immigranten uit Stekene. Toen hij in Panama aankwam noemde hij die plek de ongezondste plaats op aarde. Jaarlijks stierven honderden van zijn werklieden aan malaria en gele koorts.

3 Ook de pianisten Willie 'the Lion' Smith (1893-1973), James P. Johnson (1894-1955) en Thomas 'Fats' Waller (1904-1943) begonnen ooit in de bioscoop.

4 Ada Brown zingt in de Stormy Weather-film uit 1943 met pianist Fats Waller 'That ain't right'. Het was ook de debuut-single van het King Cole Trio, zanger Nat King Cole (piano), Oscar Moore (gitaar) en Wesley Prince (bas) (22 oktober 1941 op Decca 8630).

5 Vanaf maart 1929 tot 23 april 1943 bestaan zeker meer dan vijftig opnamen van Luis Russell met Armstrong, of is het Armstrong begeleid door het orkest van Luis Russell. Een Armstrong-discografie is te vinden bij Michael Minn. Ook bij het Louis Armstrong House Museum in Queens, NY. gevestigd in Corona, in het huis van Lucille, Louis' vierde vrouw. Maar het standaardwerk is 'All Of Me: The Complete Discography of Louis Armstrong' van Belg Jos Willems (1936-2011), 446 bladzijden, uitgebracht in 2006.

[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

6 Op 29 oktober 1929 was de beurs op Wall Street ingestort. De daaropvolgende economische depressie had in de jaren dertig zijn weerslag op de platenverkoop. Die daalde ook omdat mensen meer en meer naar muziek op de radio luisterden .

7 Laurence Bergreen stelt in zijn 'Louis Armstrong: An Extravagant Life' (1997), dat de combinatie Armstrong–Russell een dieptepunt was in Armstrongs' loopbaan. Het orkest van Russell 'was the worst band Louis ever fronted'.

Daarentegen zegt Charlie Holmes, een vooraanstaand hobospeler, in een BBC-interview in 1973 over de Decca Years 1935–1940: 'That was the best band Luis ever had, and the records speak for themselves'. Holmes is een getuige van eerste rang, hij speelde in 1929 met Luis en Louis en ook tijdens de Decca-jaren. Barney Bigard zegt over Luis: "He was a terrific piano player and a great musician."

Ook Albert McCarthy in zijn 'Big Band Jazz' is wat sceptisch en vergeet de 'purely supporting role' van Russell bij Armstrong. De band van Russell 'on record sounds worse than mediocre'.

In 1956 zegt Russell tegen de Belgische jazzkenner Felix Manskleid: 'I consider myself a rhythm man and take few solos. I prefer to step aside in order to provide for a better band'.

Zelf ga ik ervanuit dat de keuze van het materiaal uit de handen van Armstrong en Russell werd genomen. Platenbazen hadden een andere marketingstrategie dan de muzikanten.

Vornoemde Felix Manskleid (26 juli 1911-11 mei 2007) schreef voor Jazz Hot, Metronome en interviewde grote jazzmuzikanten zoals Luis Russell. Hij had in eigen land een uitvoering van 'Rhapsody in blue' bijgewoond. Er ontstond een wederzijdse correspondentie van 18 brieven met George en Ira Gershwin. George stierf in 1937. In 1940 viel Hitler de lage landen binnen. Manskleid werd naar gevangenenkampen gebracht en moest de gele armband 'Jude' dragen. Op voorspraak van Ira Gershwin en geheime diensten kon hij vluchten via Lissabon en Belgisch Congo naar het Californië van de Gershwins. In 1965 verhuisde hij naar Auckland, Nieuw Zeeland. Hij was getrouwd met Martha van Praag (1925-2015). Hij is begraven op het Waikumet Cemetery. Op zijn graf prijken Hebreeuwse opschriften.

[vervolg in de rechterkolom...](#)

Luis Russell in 1929. (Publiciteitsfoto)

8 Er was een periode waarin orkesten langdurige contracten werd aangeboden in de ballrooms, voor een maand, soms zes maanden. Door de opkomst van een beter wegennet en betere auto's werd het lucratiever te gaan reizen in plaats van een vaste residentie in een ballroom.

9 Luis Russell bewaarde veel documenten, foto's, brieven, contracten, boekingen etc. Zijn dochter, zangeres Catherine Russell, heeft de nalatenschap bijeengebracht in de 'Catherine Russell Collection'. Op 5 augustus 2004 trouwde zij met Paul N. Kahn. Kahn schreef: 'Call of the Freaks: Luis Russell & Louis Armstrong – Musical Pals, An Illustrated History' (Rutgers University, Newark, mei 2018, 424 pagina's). Met foto's uit het archief van de Franse pianist en musicoloog Philippe Baudoin (°1941). Ook is er het Spaanstalig boek : 'Pionero: La Historia de Luis Russell'. Schrijver is Ariel René Pérez Price, 221 bladzijden, uitgebracht december 2021. In dit boek is veel informatie vermeld die niet in Engelstalige boeken te vinden is.

10 Luis Russell wordt op Island Colon onder meer herdacht met een muurschildering:

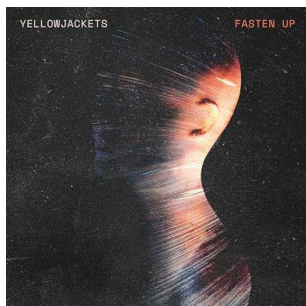
11 In dezelfde week overleed Dinah Washington op 14 december 1963. En de week voordien op 5 december stierf vaudevillezangeres Susie Edwards van het komisch duo Butterbeans and Susie.

EC

De auteur dankt Alan Westby en Nicholas Corea van The Bocas Breeze, Bocas del Toro, voor hun medewerking aan dit artikel.

JAZZWEEK TOP DRIE

17 maart 2025

1 Yellowjackets

Fasten Up
(Mack Avenue)

2 MTB

Solid Jackson
(Criss Cross)

3 Dave Stryker

Stryker With Strings
Goes To The Movies (Strikezone)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\).](#)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot.

ia77
JazzFlits

Webbeheerder: Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

OVERLEDEN

Roy Ayers op het North Sea Jazz Festival 2011. Hij overleed op 4 maart jl. (Foto: Tom Beetz)

Bill Ashton, 8 maart 2025 (88)

Engelse bandleider, oprichter en leider van het National Youth Jazz Orchestra (vanaf 1965 tot ver in deze eeuw). Platen, internationale tournees. Vele Britse musici hebben in hun jonge jaren deel uitgemaakt van de band.

Roy Ayers, 4 maart 2025 (84)

Behoorde, na Lionel Hampton, Milt Jackson en Terry Gibbs, met Gary Burton tot de veelbelovende vibrafonisten van zijn generatie. Fluitist Herbie Mann haalde hem in zijn band. Nadien wierp hij zich, net als collega-tijdgenoten Dave Pike en Mike Mainieri, met veel succes op de soul.

Rick Kiefer, 2 maart 2025 (85)

Amerikaanse trompettist, speelde onder andere in de bands van Buddy Morrow en Maynard Ferguson. Woonde sedert 1964 in Europa en maakte deel uit van vrijwel elke Duitse bigband: die van Kurt Edelhagen, Erwin Lehn, Max Greger, Peter Herbolzheimer en tot 2004 van de WDR Big Band, vaak onder leiding van Rob Pronk of Jerry van Rooyen.

Eric Barret, 27 februari 2025 (65)

Franse tenorsaxofonist. Was lid van Urban Sax en diverse versies van het Orchestre National de Jazz. Zijn voorkeur ging echter uit naar eigen, kleine ensembles, van duo tot septet. Onderwees aan het conservatorium van Bayeux en schreef methodes voor saxofoon.

jjm

Bart Fermie, 9 maart 2025 (69)

percussionist

Koos Biel, 6 maart 2025 (71)

pedal steel gitarist

Gerry Arling, 20 februari 2025 (63)

basgitarist